

Statsrådsberedningen
Kansliet för samordning av EU-frågor
Rättssektionen

Europeiska unionens domstol

Interventionsinlägga

inlämnad i enlighet med artikel 40.1 i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 132.1 i domstolens rättegångsregler, av Konungariket Sverige, representerat av ämnesrådet Charlotta Meyer-Seitz och rättssakkunniga Jenny Lundberg, Statsrådsberedningen, SE 103 33 Stockholm, i mål

C-718/18

Europeiska kommissionen

mot

Förbundsrepubliken Tyskland

angående talan om fastställelse av felaktigt införlivande i tysk rätt av vissa bestämmelser i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG och enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas och om upphävande av direktiv 2003/55/EG.

1. Bakgrund

1 Europeiska kommissionen har genom stämmningsansökan den 16 november 2018 yrkat att domstolen ska fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland (nedan Tyskland) har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (elmarknadsdirektivet) och enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/73/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för naturgas och om upphävande av direktiv 2003/55/EG (gasmarknadsdirektivet) genom att inte korrekt införliva följande bestämmelser med nationell rätt:

- artikel 2 led 21 i elmarknadsdirektivet och artikel 2 led 20 i gasmarknadsdirektivet,
- artikel 19.3, jämförd med artikel 19.8, i elmarknadsdirektivet och gasmarknadsdirektivet,
- artikel 19.5 i elmarknadsdirektivet och gasmarknadsdirektivet,
- artikel 37.1 a och artikel 37.6 a och b i elmarknadsdirektivet och artikel 41.1 a och artikel 41.6 a och b i gasmarknadsdirektivet.

Kommissionen har därtill yrkat att Tyskland ska förpliktas att ersätta dess rättegångskostnader.

2 Kommissionen har till stöd för sin talan om felaktigt införlivande av elmarknadsdirektivet respektive gasmarknadsdirektivet åberopat fyra grunder. Kommissionen har för det första gjort gällande att definitionen av vertikalt integrerat företag, vilken bestämmer vilka företag som omfattas av åtskillnadsreglerna i direktiven, har införlivats med tysk rätt på ett be-

gränsat sätt. För det andra har kommissionen gjort gällande att bestämmelserna om övergångsperioder om funktionsändringen inom ett vertikalt integrerat företag inte har införlivats fullt ut. För det tredje har kommissionen gjort gällande att de bestämmelser som innebär förbud mot att inneha vissa intressen i eller erhålla vissa ekonomiska fördelar från ett vertikalt integrerat företag införlivats på ett begränsat sätt. För det fjärde har kommissionen gjort gällande att behörighetsfördelningen i de tyska införlivandebestämmelserna åsidosätter den exklusiva behörighet som genom direktiven tilldelas den nationella tillsynsmyndigheten.

- 3 Tyskland har i svaromål den 30 januari 2019 bestridit kommissionens talan och yrkat att den ska ogillas samt att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 4 Den svenska regeringen ansökte den 7 mars 2019 om domstolens tillstånd att intervensera i målet till stöd för Tyskland, vilket domstolen därefter beviljade.

2. Den svenska regeringens inställning

- 5 Den svenska regeringen biträder Tysklands talan och åberopar i allt väsentligt de grunder och omständigheter som Tyskland har åberopat till stöd för bestridandet av kommissionens talan.
- 6 I denna interventionsinlaga kommer den svenska regeringen att koncentrera utvecklingen av sin talan i anslutning till kommissionens fjärde grund, det vill säga påståendet att införlivandet i tysk rätt av artikel 37.1 a och artikel 37.6 a och b i elmarknadsdirektivet respektive artikel 41.1 a och artikel 41.6 a och b i gasmarknadsdirektivet innebär ett åsidosättande av den exklusiva behörighet som tilldelas den nationella tillsynsmyndigheten genom nämnda direktiv.

3. Den svenska regeringens närmare utveckling av talan

- 7 Kommissionen tycks till utveckling av sin talan i förhållande till den fjärde grunden göra gällande att det tyska införlivandet av artikel 37.1 a och artikel 37.6 a och b i elmarknadsdirektivet respektive artikel 41.1 a och artikel 41.6 a och b i gasmarknadsdirektivet innebär ett åsidosättande av vissa exklusiva behörigheter som tilldelats den nationella tillsynsmyndigheten genom dessa direktiv. Som Tyskland påpekar kan det som kommissionen anför till stöd för sin talan tolkas på olika sätt.¹ Det ligger dock närmast till hands att förstå kommissionen så, att det enligt direktiven inte får finnas någon nationell lagstiftning som närmare anger hur överförings- eller distributionstariffer ska utformas.²
- 8 Detta är en uppfattning som den svenska regeringen, i likhet med Tyskland, inte delar eftersom en sådan tolkning står i strid med såväl direktivens ordalydelse som deras syfte. De närmare skälen för denna inställning kommer regeringen att utveckla nedan. Regeringen vill dock först kort peka på det utrymme som en medlemsstat har vid genomförande av direktiv.
- 9 Som Tyskland framhåller i punkten 102 i sitt svaromål ska ett direktiv enligt artikel 288 tredje stycket i Fördraget om europeiska unionens funktionssätt (FEUF) med avseende på det resultat som ska uppnås vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men ska överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet.
- 10 Enligt fast rättspraxis följer av detta att varje medlemsstat som ett direktiv är riktat till i sin nationella rättsordning ska vidta alla *nödvändiga* åtgärder

---

¹ Se punkten 58 i Tysklands duplik.

² Se särskilt punkten 81 i kommissionens stämningsansökan och punkten 101 i Tysklands svaromål.

för att säkerställa direktivets fulla verkan i enlighet med det mål som eftersträvas med direktivet.³

- 11 Det krävs inte alltid en lagstiftningsåtgärd i varje enskilt fall. Däremot är det nödvändigt att bestämmelserna i den nationella rättsordningen säkerställer att direktivet faktiskt tillämpas fullt ut, att den rättsliga situation som följer av dessa bestämmelser är tillräckligt klar och precis samt att de personer som berörs ges möjlighet att få full kännedom om sina rättigheter och, i förekommande fall, ges möjlighet att göra dessa gällande vid de nationella domstolarna.
- 12 Frågan vad som i det enskilda fallet krävs för att införliva en bestämmelse i ett direktiv är inte abstrakt utan ska besvaras genom en tolkning av den aktuella bestämmelsen.

3.1 De nu aktuella direktiven har till syfte att trygga en säker energi-marknad och garantera att el och gas säljs på lika villkor

- 13 Som framgår av artikel 1 i elmarknadsdirektivet har detta direktiv till syfte att fastställa gemensamma regler för produktion, överföring, distribution och leverans av el, samt bestämmelser om konsumentskydd, i syfte att förbättra och integrera konkurrensutsatta elmarknader i gemenskapen (numera unionen).
- 14 Gasmarknadsdirektivet har för sin del, vilket framgår av artikel 1 i nämnda direktiv, till syfte att fastställa gemensamma regler för överföring, distribution, leverans och lagring av naturgas.
- 15 Båda direktiven har således som övergripande syfte att trygga en säker el- respektive gasförsörjning och garantera att el och gas säljs på lika villkor

---

³ Se bland annat dom *Kommissionen mot Italien* i mål C-336/97, EU:C:1999:314, punkt 19, dom *Kommissionen mot Frankrike* i mål C-97/00, EU:C:2001:149, punkt 9, dom *Kommissionen mot Sverige* i mål C-478/99, EU:C:2002:281, punkt 15 och *Kommissionen mot Belgien* i mål C-324/01, EU:C:2002:729, punkt 18.

och utan diskriminering eller nackdelar i unionen. I skäl 5 till elmarknadsdirektivet poängteras därtill vikten av att gränsöverskridande sammanlänknings utvecklas ytterligare för att trygga försörjningen från alla energikällor till mest konkurrenskraftiga priser för konsumenter och näringsliv inom unionen.

- 16 Medlemsstaterna ska enligt såväl artikel 35 i elmarknadsdirektivet som artikel 39 i gasmarknadsdirektivet utse en nationell tillsynsmyndighet och garantera denna myndighets oberoende och säkerställa att myndigheten utövar sina befogenheter på ett opartiskt och transparent sätt. [Våra understrykningar.]
- 17 Vidare framgår av artikel 35.4 b ii) i elmarknadsdirektivet och artikel 39.4 b ii) i gasmarknadsdirektivet att tillsynsmyndighetens personal och de personer som svarar för dess ledning inte får söka eller ta emot direkta anvisningar från någon regering eller annat offentligt eller privat organ när de utför sina tillsynsuppgifter. [Vår understrykning.]
- 18 I detta avseende framgår tydligt att direktiven har till syfte att säkerställa att energitillsynsmyndigheterna, för att den inre marknaden för el respektive gas ska kunna fungera korrekt, ges möjlighet att fatta beslut i alla relevanta tillsynsfrågor. För att åstadkomma detta krävs enligt direktiven fullständigt oberoende av övriga offentliga eller privata intressen. Detta hindrar emellertid inte domstolsprövning och parlamentarisk övervakning enligt medlemsstaternas konstitutionella rätt.⁴

3.2 Särskilt om ordalydelsen av de aktuella bestämmelserna

- 19 Såvitt avser ordalydelsen av de av kommissionen särskilt utpekade bestämmelserna följer av såväl artikel 37.1 a i elmarknadsdirektivet som artikel 41.1

---

⁴ Detta framgår av skäl 34 till elmarknadsdirektivet och skäl 30 till gasmarknadsdirektivet.

a i gasmarknadsdirektivet att tillsynsmyndigheten, enligt transparenta kriterier, är skyldig att fastställa eller godkänna överförings- eller distributions-tariffer eller metoder för beräkning av dem. [Vår understrykning.]

- 20 Därtill föreskriver artikel 37.6 a och b i elmarknadsdirektivet att tillsynsmyndigheterna ska ansvara för att fastställa eller godkänna åtminstone metoder för att beräkna eller fastställa villkoren för a) anslutning och tillträde till nationella nät, inklusive överförings- och distributionstariffer eller deras beräkningsmetoder; dessa tariffer eller metoder ska utformas så att nödvändiga investeringar i näten kan göras på ett sätt som gör det möjligt att säkra nätens funktion och b) tillhandahållande av balans-tjänster, vilka ska utföras så ekonomiskt som möjligt och ge nätanvändarna goda incitament för nätanvändarna att balansera sin inmatning och sitt uttag; balanstjänsterna ska tillhandahållas rättvist och utan diskriminering och bygga på objektiva kriterier. [Våra understrykningar.]
- 21 En motsvarande bestämmelse återfinns i artikel 41.6 a och b i gasmarknadsdirektivet av vilken framgår att tillsynsmyndigheterna ska ansvara för att tillräckligt lång tid i förväg fastställa eller godkänna åtminstone metoder för att beräkna eller fastställa villkoren för a) anslutning och tillträde till nationella nät, inbegripet överförings- och distributionstariffer, samt villkor och tariffer för tillträde till LNG-anläggningar; dessa tariffer eller metoder ska utformas så att nödvändiga investeringar i näten och LNG-anläggningarna kan göras på ett sätt som gör det möjligt att säkra nätens och LNG-anläggningarnas funktion på längre sikt och b) tillhandahållande av balanstjänster, vilket ska göras så ekonomiskt som möjligt och ge goda incitament för nätanvändarna att balansera sin inmatning och sitt uttag; balanstjänsterna ska tillhandahållas rättvist och utan diskriminering och bygga på objektiva kriterier. [Våra understrykningar.]

- 22 Den svenska regeringen delar härvid Tysklands uppfattning såsom denna kommer till uttryck i svaromålet, att direktivens ordalydelse inte ger uttryck för ett förbud för medlemsstater att på något sätt utforma generella regler såvitt avser bland annat beräkningsmodeller. Bestämmelsernas ordalydelse ger således inte stöd för uppfattningen att lagstiftaren avsett tilldela den nationella tillsynsmyndigheten uttömmande befogenheter rörande framtagandet av tariffer och beräkningsmetoder.⁵
- 23 Av bestämmelsernas ordalydelse framgår endast att ansvaret för att besluta om överförings- eller distributionstariffer ska ligga på den nationella tillsynsmyndigheten. Detta innebär emellertid inte att medlemsstaterna fråntas alla möjligheter att meddela kompletterande föreskrifter såvitt avser ramarna för hur myndigheten ska arbeta vid fastställandet av dessa tariffer för att på så sätt tillse att tillsynsmyndigheten kan utföra sitt uppdrag såsom följer av direktiven, det vill säga på ett opartiskt och transparent sätt som är förutsebart för aktörerna på el- respektive gasmarknaden.
- 24 Till detta kommer, vilket även Tyskland påpekar i punkten 91 i sitt svaromål, att de nämnda bestämmelserna till sin ordalydelse inte är uttömmande. Det är mot denna bakgrund inte möjligt för den nationella tillsynsmyndigheten att enbart mot bakgrund av innehållet i direktivsbestämmelserna utföra sitt uppdrag. Istället krävs kompletterande nationella föreskrifter för att säkerställa att direktiven faktiskt tillämpas fullt ut, att den rättsliga situation som följer av dessa bestämmelser är tillräckligt klar och precis samt att de personer som berörs ges möjlighet att få full kännedom om sina rättigheter.

---

⁵ Se bland annat punkten 110 i Tysklands svaromål.

- 25 I detta avseende har medlemsstaterna som redogjorts för ovan i punkterna 16–17 en skyldighet enligt direktiven att garantera den nationella tillsynsmyndighetens oberoende. Därvid ska medlemsstaterna säkerställa att myndigheten utövar sina befogenheter på ett opartiskt och transparent sätt.
- 26 Sverige har, i likhet med Tyskland, en ordning där behörigheten att agera delegeras till nationella tillsynsmyndigheter genom lag eller förordning. En ordning som unionslagstiftaren måste respektera.⁶ För att värna myndighetens oberoende finns det i svensk grundlag, i likhet med vad som är fallet i tysk rätt,⁷ därtill förbud för såväl myndigheter som riksdagen och kommuners beslutande organ att bestämma hur en förvaltningsmyndighet i ett särskilt fall ska besluta i ett ärende som rör myndighetsutövning mot en enskild eller mot en kommun eller som rör tillämpningen av lag. Konstitutionella bestämmelser som dessa säkerställer på sätt som Tyskland gör gällande i punkten 135 i sitt svaromål den nationella tillsynsmyndighetens oberoende.
- 27 Som Tyskland lyfter fram i punkterna 84 och 133 i sitt svaromål ska det även beaktas att nationella föreskrifter, som antagits genom demokratiska processer, inte kan anses utgöra sådana otillåtna ”direkta anvisningar” som avses i artikel 35.4 b ii) i elmarknadsdirektivet och artikel 39.4 b ii) i gasmarknadsdirektivet. Detta då sådana föreskrifter inte har till syfte att ge vare sig den nationella tillsynsmyndighetens personal eller de personer som svarar för dess ledning direkta anvisningar i hur de ska utföra sina tillsynsuppgifter i det enskilda fallet.
- 28 Mot denna bakgrund är det den svenska regeringens bestämda uppfattning att en rimlig tolkning av ordalydelsen av artikel 37.1 a och 37.6 a och b i elmarknadsdirektivet i förening med det som sägs om tillsynsmyndighetens oberoende i artikel 35.4 b ii) i samma direktiv innebär att den

---

⁶ Jfr. punkten 141 i Tysklands svaromål.

⁷ Se punkterna 94 och 135 i Tysklands svaromål.

nationella tillsynsmyndigheten inte får söka eller ta emot anvisningar i det enskilda fallet. Det vill säga, myndigheten ska vara oberoende i sitt faktiska beslutsfattande.

- 29 Motsvarande tolkning gör sig gällande för artikel 41.1 a och 41.6 a och b i gasmarknadsdirektivet i förening med artikel 39.4 b ii) i nämnda direktiv.
- 30 Den svenska regeringen ansluter sig härvid även till vad Tyskland framhåller i punkten 103 i sitt svaromål; nämligen att om unionslagstiftaren avsett att frågorna om nättariffer skulle regleras uttömmande i elmarknadsdirektivet respektive gasmarknadsdirektivet skulle det ha kommit till tydligt uttryck i direktivtexten. Så är dock inte fallet, vilket bland annat kan utläsas av skäl 46 till elmarknadsdirektivet där det anges att respekt för kraven när det gäller allmännyttiga tjänster är ett grundläggande krav i detta direktiv, och det är viktigt att det i direktivet anges gemensamma minimikrav som uppfylls av samtliga medlemsstater och som beaktar målen om konsumentskydd, försörjningstrygghet, miljöskydd samt likvärdiga konkurrensnivåer i samtliga medlemsstater. Vidare anges att det är viktigt att kraven när det gäller allmännyttiga tjänster kan tolkas på nationell grund, med beaktande av nationella omständigheter, om inte annat följer av gemenskapslagstiftningen. Enligt regeringen står det mot denna bakgrund klart att de nu aktuella direktiven inte utgör någon fullständig harmonisering av elmarknadsområdet respektive gasmarknadsområdet.
- 31 Tvärtom måste det, som Tyskland gör gällande i punkten 91 i sitt svaromål, för att direktiven ska ges sin fullständiga verkan, finnas utrymme för nationell lagstiftning i materiella frågor, även mer detaljerad sådan.⁸ Dessa föreskrifter får dock inte gå utanför de ramar som direktiven ställer upp i materiellt avseende. Därtill kommer att föreskrifterna naturligtvis ska ha till syfte att säkerställa direktivens fulla genomslag. Den svenska regeringen

---

⁸ Jfr. även punkten 144 i Tysklands svaromål.

delar härvid Tysklands uppfattning att avgörandet *Kommissionen mot Belgien*⁹ inte i sig innebär att en sådan ordning skulle vara oförenlig med unionsrätten.¹⁰

- 32 Sammanfattningsvis är den svenska regeringen av uppfattningen att både elmarknadsdirektivet och gasmarknadsdirektivet ger medlemsstaterna utrymme att anta kompletterande föreskrifter som till sin natur är generella. Därtill kommer att medlemsstaterna har ett ansvar i enlighet med artikel 288 FEUF att säkerställa att direktiven får verkan i enlighet med de mål som eftersträvas med dessa. Detta innebär en skyldighet för medlemsstaterna att vidta alla nödvändiga åtgärder för att tillse att dessa blir omsatta i praktiken.

3.3 Kommissionens tolkning är oförenlig med direktivens syften

- 33 Som Tyskland påpekar i punkten 92 i sitt svaromål skulle en sådan tolkning av direktivens ordalydelse som kommissionen förordar innebära att den nationella tillsynsmyndigheten ges ett mycket stort utrymme för skönsmässiga bedömningar. En förvaltningsmyndighet skulle således i praktiken anförtros uppgiften att bestämma politiken på det nu aktuella området.¹¹
- 34 En sådan ordning skulle dessutom innebära att det i förlängningen blir de nationella domstolarna, till vilka den nationella tillsynsmyndighetens beslut kan överklagas, som har att ta ställning till vad som svarar mot de allmänt hållna krav som följer av elmarknadsdirektivet respektive gasmarknadsdirektivet – en domstolsprövning som, på sätt Tyskland för fram i punkterna 156 och 162 i sitt svaromål, till största delen skulle ske utan att det finns en rättslig reglering som kan vägleda domstolen. Detta

---

⁹ Dom *Kommissionen mot Belgien* i mål C-474/08, EU:C:2009:681.

¹⁰ Se punkterna 147–148 i Tysklands svaromål.

¹¹ Jfr. punkten 160 i Tysklands svaromål och punkten 92 i Tysklands duplik.

är inte förenligt med direktivens syfte att åstadkomma förutsebarhet för energimarknadernas aktörer, särskilt konsumenterna.

- 35 Det är den svenska regeringens bestämda uppfattning att detta är en ordning som unionslagstiftaren inte avsett. Tvärtom krävs, i likhet med vad Tyskland framhåller i punkterna 144–146 i sitt svaromål, kompletterande bestämmelser på nationell nivå som konkretiserar de allmänna kraven i elmarknadsdirektivet respektive gasmarknadsdirektivet för att syftet med dessa direktiv ska uppnås och dess bestämmelser få fullt genomslag i såväl den nationella tillsynsmyndighetens hantering av ärenden som de nationella domstolarnas eventuella överprövningar.
- 36 Som Tyskland för fram i punkten 97 i sitt svaromål måste det således finnas en möjlighet för medlemsstaterna att anta nationella föreskrifter som anger generella villkor för de metoder som ska användas för att utforma tariffer, det vill säga regler som i sig inte avser att fastställa villkoren för tillträde till nätet i varje enskilt fall, utan endast har till syfte att ställa upp allmänna förutsättningar som den nationella tillsynsmyndigheten och de nationella domstolarna har att utgå från vid sina prövningar av omständigheterna i det enskilda fallet.
- 37 Enligt den svenska regeringen medför alltså avsaknaden av generella föreskrifter, som sätter ramarna inom vilka den nationella tillsynsmyndigheten ska fatta sina beslut, att de nationella domstolarna har att avgöra i varje enskilt fall vilken tariff eller beräkningsmetod som ska användas och sedermera hur denna ska bestämmas. En sådan ordning är som tidigare nämnts inte förenlig med direktivens syfte att trygga en säker el- respektive gasförsörjning som sker på lika villkor. Vidare skulle en sådan ordning även slå hårt mot konsumenter, vilket står i stark kontrast till vad unionslagstiftaren synes vilja uppnå med direktiven; nämligen att trygga försörjningen från alla energikällor till mest konkurrenskraftiga priser för konsumenter.

38 Därtill kommer att de nationella tillsynsmyndigheterna inte fråntas sin rätt att fatta beslut i alla relevanta tillsynsfrågor endast av den anledningen att särskilda generella kompletterande föreskrifter antas. Detta bör istället ses som ett stöd till tillsynsmyndigheten som möjliggör att denna kan tillse att den inre marknaden för el respektive gas fungerar korrekt.

3.4 Medlemsstaternas möjlighet att meddela kompletterande föreskrifter medför att direktivens mål kan uppnås

39 I ljuset av vad som redogjorts för ovan är det tveklöst så att avsaknad av närmare föreskrifter medför en osäkerhet om vad som gäller och i princip att ett beslut meddelat av den nationella tillsynsmyndigheten i sin helhet kan ifrågasättas och göras till föremål för prövning i nationell domstol enligt artikel 37.17 i elmarknadsdirektivet och artikel 41.17 i gasmarknadsdirektivet. En sådan osäkerhet är till nackdel för energimarknadernas aktörer, inte minst konsumenterna, och innebär i förlängningen negativa konsekvenser för marknadernas funktion.

40 Den svenska erfarenheten visar också att frånvaron av en närmare reglering i föreskrifter inte stärker utan tvärtom försvagar den nationella tillsynsmyndighetens ställning i förhållande till nätföretagen. Den tolkning som kommissionen förordar försvårar alltså för den nationella tillsynsmyndigheten att säkerställa att de fastställda tarifferna är icke-diskriminerande och avspeglar de faktiska kostnaderna.

41 Till stöd för sin inställning att medlemsstaterna inte ska ha någon rätt att meddela föreskrifter vad gäller tariffer eller beräkningsmetoder lyfter kommissionen i sin replik¹² särskilt fram risken för att politiska beslutsfattare vill gynna inhemska företag och av den anledningen inför marknadsstörande nättariffer.

---

¹² Se punkten 31 i kommissionens replik.

- 42 Det finns härvid anledning att poängtera att nationella bestämmelser med ett sådant innehåll som kommissionen nämner skulle var oförenliga med såväl elmarknadsdirektivets som gasmarknadsdirektivets krav i fråga om objektivitet och icke-diskriminering. Det innebär att dessa bestämmelser skulle kunna angripas redan av den anledningen – utan att den nationella lagstiftaren fränkänns varje möjlighet att meddela närmare kompletterande föreskrifter på området.
- 43 Den svenska regeringen anser mot denna bakgrund att det i detta hänseende måste göras skillnad mellan, å ena sidan, föreskrifter som endast har till syfte att säkerställa att direktiven får full verkan i enlighet med dess syften och, å andra sidan, föreskrifter som meddelas i avsikt att begränsa tillsynsmyndighetens faktiska möjligheter att agera oberoende i sin myndighetsutövning. Föreskrifter som inskränker myndighetens möjligheter att utöva sina befogenheter på ett opartiskt och transparent sätt bör naturligtvis inte anses förenliga med direktivens bestämmelser.
- 44 Sammanfattningsvis anser den svenska regeringen att kommissionens talan inte kan vinna bifall i denna del och att den således ska ogillas.

4. Slutsats

- 45 Mot bakgrund av det ovan anförda biträder den svenska regeringen Tysklands yrkande att domstolen ska ogilla kommissionens talan.

Charlotta Meyer-Seitz

Jenny Lundberg